

ЛІББІ ДЕЙ

НИНІ

В мені живе зло — реальне, ніби орган. Розрізати мені живіт — і його темна плоть висковзне звідти і брьохнеться на підлогу, хоч ногою чавіть. Це — кров Дейв. Якесь вона нехороша. Я ніколи не була зразковою дівчинкою, а після тих убивств геть зіпсувалася. Маленька сирітка Ліббі виростила похмурою і безхарактерною серед далеких родичів — троюрідних братів і сестер, двоюрідних бабусь і друзів друзів, що перекидали її з рук у руки, й вона тулилася то в одному будинку на колесах, то в іншому, то десь на смердючій фермі в Канзасі. До школи ходила в недоносках своїх загиблих сестер: у сорочках з пожевклими пахвами й великих штанах з мішкуватим задом, що кумедно відвисав,— ті штани трималися на мені винятково завдяки потіпаному паску, застебнутому на останню дірку. На шкільних світлинах волосся у мене завжди скуйовджене (з нього вічно випадали шпильки) і радше нагадує повітряного змія, якого замотало в клубок, а також великі мішки під очима, як у домогосподині-алкоголички. Іноді додається подоба усмішки — скупа карлючка губ.

Я і в дитинстві не була приємною, а подорослішавши, взагалі здичавіла. Якби зобразити картину моєї душі, це були б непролазні хащі з колючками.

Стояв негожий і сльотавий березень, пробирало до кісток, і я лежала в ліжку, мріючи про самогубство — таке було моє хобі. Улесливі полуденні фантазії: пістолет у роті, піф-паф, голова смикається в конвульсіях, кров на стінах. Бризки,